

בג:

עין משפט
נר מצוה

סח א מ"י פ"ו מהל'
 נזירות הלכה ו'
סח ב מ"י פ"ח מהל'
 טומאת מת הלכה א'
 סמג עשין רלח:
ג ג מ"י ס' מ"ב הל' ג'
 סמג סס:
גא ד מ"י ס' פקד ה הל'
 ג סמג סס:
גב ה מ"י פ"ב ס' הל'
 ד:
גג ו מ"י ס' הלכה טו:
גד ז מ"י ס' הל' טו:

תורה אור השם

1. וכל אשר יגע על פני
השדה בחלל חרב או
במת או בעצם אדם או
בקבר יטמא שבעת
ימים: במדבר יט טז

נוסחת הריב"

(א) דחטמא כחנע:
(ב) שחקי: (ג) על פי
(ד) יס: (ה) מן:

פי' הרא"ש

[illegible][illegible]

זו ע' דריש ליה לרבות גולל
שהמעי אשה ולר'ע לרבות
יהי בו כדי להעלות ארוכה.
ע' מה ולא דוקא חרב אלא
לר'סן בע"ה: או כמת זה אב
ק' - סתום שאין לו פתיחה
מן הצדדים. והם

בהן גדול פרק שביעי נזיר

חצי קב עצמות בו' הרי' דמי' אי' דאית' בהו' עצם בשעורה תיפוס' י'ה משום עצם בשעורה. י'ש מלי' קא פריך הא לענין אהל' איריגן ועלם כשעורה לא מטמא באהל' ואומר ר"י דסמיך אמאי' דבעינן למיירא בסמוך דברת דמי' ברישא חזי' קב דמשמע אכל' פסול' הא אמאי' אילתערען למינן

בסיפא רובע עלמות דלח הנזיר
מגלה עליו ומשני בסמוך דלחיה
לחידק דפחות מחזי קב לא מגלה על
האילו כלל בעל מעט ומשאו מגלה
ו"ח"כ דע עיקר רבנות דמתנייה
לנאשמועין דעל מנעו ועל משאו מגלה
ולקר דייק השתא פשיטא דעל פחות
מחזי קב מגלה על מנעו ועל משאו
ומיפוק ליה משום עלם כשעורה ומשני
כגון דלקמה אקמושי שעתן הדק
בקמה או כעפר דש היז גוזה לא
מטמא משום עלם כשעורה:

אין עײַהם בשׂר בראױ מאַ. האַ
והאָ דעל אַהײל לֹא יגַל
דקדמני נחמני דוקא כּשׂע עײַהס
בּשׂר כּראױ אַלס נחמנעו ונחמא
וּבאַשׂוּ אַלס אײַלס כּרױבֶּה.

רבי יוחנן אמר אין הנזיר מגלח.
דהואיל² ואין בו עטם כשעורה:

ור"ש צן לקיס אהר מיר מגלה. על
מגעו ועל משאו ואפי כ' אין בו עפס
כשעורה ונס עליו בשר כראו
אכשו חסוב אכר לטמא כשאר כראו
חשוב לטמא כהגעו ונמשאו כדריש
לילה מתקראו בסמוך: ורש"י לומר מיר
מגלה מדלא קמי לה כסיפא. גבי אכל
בסיכס ופרעוה ואכר שאין עליו גסר
כראו אף כהגעו ונמשאו לא יגלה
מכלל דמטעו כהגעו ונמשאו ודדריש
בסמוך: ור' יוחנן אהר נך הא קמי
כרישא על אכר מן המט ועל אכר
מיהו שיש עליו גסר כראו ואלא
קמין אכל אפי' עליה גסר כראו
להגעו ולמטאו. ור"י (מגלה)^א ומדלא
קמיה הכי ש"מ דלא מגלה אפילו על
מגעו ועל משאו אי אין סס גסר
כראו ואלא איטריך חו למיטעי
בסיפא^א: ורש"י לומר כלי היכא דשמעו
ללא דרישא (אכר מ' ד) לא חסמו

בְּנִימָלֵךְ: וְהָיָה בִּירְשָׁתוֹ חָצִי בָּן עֲצוֹת דְּרִשְׁשֶׁנְךָ חָצִי קֵן אֵל רֹבֵעַ אֶל אֶפְסֵלוֹ הִכִּי הִדֵּר מִנֵּה בְּנִימָלֵךְ רֹבֵעַ עֲלֻמוֹת: הַחֵסֶן. אִלּוּ מִנֵּה רֹבֵעַ עֲלֻמוֹת הִיֵּל דְּלֹאשׁ עַל מַגְעוֹ וְעַל מַשְׁלוֹ לֹא יִגְלֶה הַיֵּסֶר אֲשֶׁר־יִרְבֵּי לִמְחִיר רֹבֵעַ עֲלֻמוֹת לִמְחִיר דּוֹקֵף אִלּוּ יִגְלֶה הַיֵּסֶר מִלִּפְנֵי הָאֵל וְעַל מַגְעוֹ וְעַל מַשְׁלוֹ הַיֵּסֶר מִגְּלֵה: וְהָיָה לִי לִגֹּד דָּס: הִ"ג הַתֵּם "אֶפְסֵר" מִדְּרָבִי עֲקִיבָא בִּ2 דְאִסֵּר בְּרִיעֵיתִי דָּס הִיֵּר בְּרִיעֵיתִי מִגְּלֵה עַל מַגְעוֹ וְעַל מַשְׁלוֹ: הָיָה אֲבָר בֶּן הַחֵת הִיֵּר אֶת הַיֵּסֶר מִגְּלֵה עַל מַגְעוֹ וְעַל מַשְׁלוֹ: וְאִלּוּ דִּילֵי בִיה עֲלֵם כְּשֶׁעֲרֵה מֵאֵל יִבִּיה עַל כְּשֶׁעֲרֵה וְאֶפְסֵר הִכִּי רַחֲמָנָה דְּרִיבָּה דִּקְרִיֵּל וְאִלּוּ אֶל אֶפְסֵר יֵבֶה זֶה הַמֵּאֲחִיל עַל פִּי מִתָּה. מִדְּלָה כְּתִיב 14 אֶפְסֵר יֵבֶה בְּתָם אִלּוּ עַל דְּמַשְׁ כְּלִים הַמֵּאֲחִילִים עַל הַחֵת רוֹאֶה לִמֵּר אֶפְסֵר אִין עֲלֵיהֶם 17: בְּחָלֹל זֶה אֲנִי וְעוֹמֶתֶךָ: הִיֵּר הוּא בְּחָלֹל. דְּלֵכִי מִתְּכֹת הַנּוֹעִים בְּתָם עֲנִישִׁים אֲחִי שֶׁעֲרֵה כְּנֻעַ עֲלֵמוֹ וְאִלּוֹמֵא אִדֶּס בְּחָלֹל אֶפְסֵר הַחֵרֵב תְּכֹתוֹ יִבִּיה עַל בֶּרֶךְ דִּלִּי לְהַעֲלוֹת לִירוּשָׁה דְּחִשִּׁי בְּתָם עֲלֵמוֹ: אִלּוּ עֲנִישִׁים אִדֶּס וְקוֹרָא אֶסְמִתְכֶּם בְּעֻלְמָא: סְחוּס 11 דְּלֹאֲמֵר מֵר עוֹמֵמָה בּוֹקֵעַ וְעוֹלֵה מִן הַפּוֹת עֶפֶס דְּקוֹרָא הוּא עוֹמֵמָה לְעוֹלָה וְלֹא עוֹמֵמָה אִלּוּ כְּגֵד גּוֹפֵל שֶׁל הַיֵּסֶר בְּקֵבֶר דְּקוֹרָא בְּכָל רוֹחוֹתוֹ וַיֵּשׁ בִּן פּוֹת עֶפֶס בִּיט לִמֵּת דִּילִי חִילוֹת וְאִיֵּר אִיֵּר אִיֵּר כְּסִיפִיר וְאִלּוּ קֵבֶר סְחוּס שְׁמַעְתֵּם כֵּן דְּלֹאֲמֵר דִּילִי רוֹחֵה אִיֵּר מִטְמֵא כֹל כֹּל דְּלֹאֲמֵר אִיֵּר מִטְמֵא וְעוֹלֵה בּוֹקֵעַ וְעוֹלֵה כְּגֵד הַיֵּסֶר הַיֵּסֶע זֶה מִן הַגְּדִידִין טֵהוֹר מִפִּי שֶׁטְמוֹמָה בּוֹקֵעַ וְעוֹלֵה בּוֹקֵעַ וְיִוִּדֵּר וְהוּא דְּלֹאֲמֵר (בְּרִיעֵת דָּף ע"ב): רֹב אֲרוּמֵת י"ב בִּין פּוֹת עֶפֶס לִרְבִּי לִמֵּר שֶׁל הַגְּדִידִים סְחוּסִים וְהִכִּי בְּתָן בְּחָלֵלוֹת (כ"ג מ"ח) כִּי שְׁהוּא קִמְרוֹ חֵת הַיֵּסֶר דְּלֹאֲמֵר בִּן שְׁמֵיחָה בּוֹקֵעַ וְעוֹלֵה. כְּפִי לִיֵּרֶה דְּקוֹרָא לֵא אִיֵּר

ורופק. גיל דרכא דריש מעל פני והתם דריש מיהשה מה שדו שהוא בגליל להוציא עובר לל רופק שמתח על פני השדה: בחללו זה אבר מה חתי. והרי נשמע שנחלל במקום חבירו: וכן נמירי ליה: חרב רבי אבהו. רוחל. רוחל רענה הורבס כמא עשה אבי אבות הוטאה כמא ידל כל כלי המכות הנוגעים במא לרפיה. ורבי יצחק סמפסוני אבי כלי שפם כמא אמשר הנחלל פני דלמס שלם אל אצטרך דאפי' תרס שנענה כמא מסס אכלא: וא בקרבו זה תחת פסג ומאחיל ליה אפי' פסג הוטאה כמא דחשבינין וליה כאלו כולל מלא ומוטאה חתן פסג: חתן פסג חתול פסג אטות המה נוגע במא נעדרים חתן פסג חתול מוטאה בקוצה ומוטאה

חצי קב עלומים. מיטמא עליו על מגעו ועל משאו ועל אהיו ועל רובע ענמות לא מיטמא ואפי' על מגעו ועל משאו: ויטוען ל' השם עלום כשעורה. (אומאי אירא רובע: אלא דקאמא אקמחי. ששחקן דק הרבה כמו קמא שנטען פארן די ערש כשערה וקמ'י דא אית חצי חצי קב מיטמא על מגעו ועל

מסאו ועל אהילו פחות מחזי קב אפי
 דא גמנוו אין מיטמחל פאר אלץ פון עלם
 כשעור: ויש מיטמחל פאר כראוי. ש"מ
 דמי אין עליו בשר כראוי שאינו מגלה:
 ריש לקיש אמר גזיר מגלה עליו.
 ממאי מדקא חשיב כסיפא על אלו שאין
 הגזיר מגלה חשיב ש"מ שמיטמחל בתן ולא
 קמני בהדיהו אין עליו בשר כראוי
 אין הגזיר מגלה ש"מ דלש"מ דלון
 עליו בשר כראוי שהגזיר מגלה עליו
 אהילו: ור' יוחנן אמר ר. לרביה
 דתני מיד (ו) ומשמע ליה (חד)
 מכלל גזון הכא דתני גירסא א
 יס עליו בשר כראוי מגלה: א' 68.
 הדר תני לה כסיפא הוה אחינא

אפי' על מנעו ועל משאו לא יהא נזיר
מגלה להדיד מנייה דעל אהינו הוא
דלון הכזיר מגלה דעל על מנעו
מגלה הכזיר דלא לקמה אקמושי
יש בו עמס כשעורה. ואידך נמי

דקמי כגון הסככות והסערות אש"ר
דלויכא למשמע לה מכללא מדללא
קמי ברשא לבי דער מני
משום דקא מיטמא בהן וצריך הזהר
שלישי ונשיעי: לאפוקי מדיר"ע דאמר
רביעית דזו הכא משני מהיס מטמא
באסא. קמ"ל ספא דמנה אחד
נעיקא לה: האי אבר מן המס.
שאין עליו צמר כראוי: היכי דמי
אי דליט ביה עלס כשעורה. אחא
אינו מגלה לו דגשו ומאי טעמא דר
יוחנן: ואי דליט ביה עלס כשעורה.
ואין עליו צמר כראוי מאי טעמא
דרבי לוקיט דאמר מגלה: ואיילו
רבי רביעי: למנע: דקמי כו' על
פני הסדה זה הפאסאיל על פני
המס. המוטל ג' צדה מדללא חצי
המס. במת צדה: ככלל זה אבר
המלל מן המס כראוי וכו' וכו' (אש"ר)

רובע עלמאס: רובע עזמות אלא שאין הנזיר מגלה על אהילו; זה קבר סמוס.
שאלו בו חלל טפח היצו המס והגולל שמטמא:

דשמעת מינה [חזין] לוג דם אין רביעית לא וקתני בסיפא רביעית
א משני מתי"ב והי"פ לחסוקי מרע דלמך בשליה פירקין דעל
דמי"א ראתי ביה עצם בשקויה מאי טעמא דרבי יוחנן. דלמך
טעמא דרבי"ש בן לקיש אמר לך דרבי"ש בן לקיש לעולם אימנן לך דלית
י השדה בחלל חרב או בנת או בעצם אדם או בקבר על פני השדה
ע דמאהלי"י מיירי וכדלמך גמי בפ"ק דשבת (דף י"ג.) טימאהו משום
מן החי ויש בו כדי להעלות ארוכה. דכתיב משעמך שפול מנוף החי
זנות הטומאה כחם עלמנו לעמא אדם הנוגע בו (א' טעמא)¹⁰ טומאה
וטומאה משום כבא אל אלהי המות : או בנת או אבר המוחל מן המות.
רובע טעמא. טעמא בזהל והכלה למשה מסיני היא דענין רובע
גור נוקטת ויורדת מן הקבר זה קבר¹² סמוס אין לומר דהיינו שאין בו
הי והכל איירין דהקבר עלמנו טעמא אפי' שלא כנגד המות אלא הכל
בטומאה¹³ ר'איה שהקבר עלמנו טעמא בזהל אפילו שלא כנגד המות
שבו ודוקא שיש פומה טפה בין המות לקבר עלמנו (א' אין פומה טפה
וקול והיאר דרבינו משאין י"ע ר'איה פמ"י דלמך שפלו מכל) נפש (לשומות)
ואם היה מקום הטומאה טפה על טפה טמא מפני שהיא בקבר סמוס
ומתן הקברים היא פסוחים מן הכל ואין¹⁴ עליהן דין קבר סמוס אם לא
מ"ש בה פומה טפה וביצילתו פומה טפה טומאה בתוכו הבית טהור¹⁵ :
קבר ועוד דקבר דהכל טעמא אפילו שלא כנגד הטומאה :
ואלי

סיבה זו שיעור מיהם (מסחרין ד.י.) תרם הר"י זה בחלל. כחלל מרד, הקושר מרד לחלל, מחמת ש
הטומאה כמת עמו, ושנע בטמא מת הרי הוא אב הטומאה כמתו. גזירת הכתוב הוא נמחמת אל
טומאות (פסחים י"ד.) טומאות של מת הראויות לטמא כל, כגון מת וטונע בו דהי מיהא אב הט
נעשה כיוצא בו ואם נגע בכת הוי אבי אבות ואם בטמא מת נגע הוי אב, אבל ראשון ושיני אין

לילבד שיהיה פותח טפח בין המת לנג הקבר אבל אם אין בו פותח טפח הוי טומאה רצוצה וכן יקעט ויורדת. ואם היה מקום הטומאה טפח על טפח על רום טפח הנוגע מימי טמא מפני שהה

מסורת הש"ס

(א) (נסנהדרין ד. חולין עב.
לעיל לז. חט: א.) (ב) חולין ג.
פ"ט פסחים יד. ג.) (ג) [ועי'
עוד חוס' ב"ב ק: ד"ס
ורומן].

הנהגות הב"ח

[illegible]

הגהות דג"א

[א] גם' (דאָמער ר"ע ר"ד)
הבא משני מחסר מטמא
בזהבן חל"ת וועט' (חוס')

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א תורה ר"י וכו'
המתינו כנסת. מהו
הסדר ולחצי מהד'
ורשילי לומר כל היום
משמיען מהי מללל
דורש אף קמי מללל
ללל: **ב** ר"ה הסו וכו'
מהר"י מללל ביעסד סו
הסו מללל מללל וכו' לומר
עד מהסו מהסו: **ג** ר"ה
הסו וכו' מללל כסו אסר.
מללל אסר מהסו וכו'
כסדס: **ד** ר"ה וכו'
למר אסר אן מלללס. ר"ה
ולל אסר עד הללס. אסר:
ר"ה חזר ר"ה וכו'
לומר אסר הנינו וכו'
ומללל כסדס וכו' ללל:

גהות התוספות

1. כְּסִיף רָחִיט.
2. צִיל הַחַיִּל. 3. מִיָּת מַגֵּל נִחָק.
4. צִיל וּכְל. 5. וְכֹה הָיָה הַדְּבָר.
6. הַקֶּדֶם. 7. מִיָּת הַכֶּסֶף.
8. מִשְׁנֵי מִחֹם נִחָק.
9. מִשְׁנֵי מִחֹם רָחִיט לְחֹקֶן.
10. מִרְיָם לְחֹקֶן רִבְעִית.
11. צִיל עַל שֶׁר מַגֵּל עָלוּ.
12. צִיל עַל שֶׁר דְּבַחֲמִיז.
13. צִיל עָלוּשׁ הָיָה.
14. צִיל עָלוּשׁ מִשְׁנֵי מִחֹם.
15. וְכִי כְּסִיף. 16. נִצֵּל לְחֹקֶן.

מוסף רש"י

תיפוק ליה משום עצם
כשעורה. דמטמא כמגע
אף לפני מיר (תארי'
בשם). דאקמח אקמחי.
ומטס הכי לא מטמא כמגע
שלין לנדקוק עממות דין
רקב (שם). רביעית דם.
היט מומוט של אדם וכלאו
הכי לא איתרי זכא.

נעם בנות הרי הוא אני אבות
לית עומתות מה ולא אלל שאר
עומתה, אם נעם בהם מחכות
מטמחין כלים (חולין 2.)

וקצת ועולה ואינה מטמאה
 וא כקבר סתום: